

Год. II.

Излиза периодически

1936 г.

Брой 1 лв.

Брой 5.

БОГЪ.

„Можете ли да ми дадете доказателства за Божието съществуване?“ „Готовъ ли сте да ме изслушате?“

„Съ удоволствие.“

„Добре. Да предположимъ че ние сме попаднали на нѣкой самотенъ островъ. Вие твърдите че той е ненаселенъ, а азъ се съмнявамъ въ това. Достатъчно е за мене да намѣря отпечаткътъ на една едничка човѣшка стѣпка, за да докажа твърдението си. Ако Вие искате да докажете Вашата теза, тогава трѣбва да изследвате цѣлиятъ островъ, всѣка поляна, всѣки храстъ, всѣка падина и всѣка пещера, и когато следъ това никѣде не откриете следа отъ човѣшки животъ, едва тогава ще можете да твърдите, че островътъ никога не е билъ населяванъ. Колкото по-голѣмъ е островътъ, толкова по-трудно ще е доказателството. За да докажемъ истинността на Божието съществуване, достатъчно ще е да откриемъ нѣкаква следа отъ Създателя, било на небето, било на земята. Полскиятъ цвѣтъ, листътъ на дървото, строежътъ на Вашата ржка, на Вашето око ни даватъ това доказателство. Но дори ако не намѣримъ тая единствена следа и тогава, когато изследваме свѣта подъ микроскопа, все още не ще имаме доказателството за Неговото несъществуване. За да твърди човѣка, че вселенната е безъ Богъ, би трѣбвало да е пребродилъ всички планети, всички звезди, да е изследвалъ всички свѣтове и времена. Колко време и какво велико прозрение ще е необходимо за да се отрече Божието съществуване! Човѣкътъ

би трѣбвало да е вездесщъ, за да бже едновременно въ всички точки на универсума, за да види дали нѣкѣде не се проявява Богъ. Ако той не познава всѣка сила въ тоя свѣтъ, тогава Богъ може да бже именно тая непозната нему сила. Ако той не притежава всички предпоставки, които сж необходими за възстановяване на цѣлата истина, тогава единственната предпоставка, която му липсва, може да е Богъ. Ако той не може съ положителност да посочи причината на всичко онова, което вижда, може би Богъ е тая причина. Ако той не познава всичко, което се е случило презъ вѣковетъ, какъ може той да твърди, че нѣкои събития не сж се случили поради Божията намѣса. Човѣшкиятъ духъ не е въ състояние да докаже несъществуването Божие. За човѣка обаче е необходимо да признае Божието съществуване. Цѣлата нашата мисль ни кара да признаемъ една сериозна причина за всичко съществуващо. Последната брѣнка въ веригата отъ причини е Богъ. Противно на здравиятъ разумъ е да приемемъ една безкрайна верига отъ причини. Ако ние не приемемъ една първа и независима причина, тогава нашата мисль ще се движи въ омагьосанъ кръгъ. Това не може да успокои нашиятъ духъ. Тая първа причина, обаче трѣбва да бже коренно различна отъ всички други причини, които тя е поставила въ действие. Че тая първопричина е личностъ, че тая личностъ притежава най-висшата интелигентностъ, че тя е всемоощна и премждра, това доказватъ дѣлата на творението, които виждаме около насъ.“

Ж е р т в а

(Легенда)

Кайзеръ Юстинианъ, видѣлъ, че въ Цариградъ нѣмало достатъчно голѣма църква и затова решилъ да построи църква, която да бжде и по размѣри и по украса нѣщо невиждано до тогава. Той си мислѣлъ, че когато умрѣ Св. Петъръ ще разтвори широко вратитѣ на на рая и ще каже: „Направете мѣсто за великиятъ строителъ на църкви!“ Когато църквата била готова, той заповѣдалъ да напишатъ надъ входнитѣ врати думитѣ: На великиятъ Богъ, построена отъ великиятъ кайзеръ Юстинианъ.

Въ деньтъ на освещаването, кайзерътъ вдигналъ очи и смаянъ прочелъ надъ входа думитѣ: Тоя храмъ на великиятъ Богъ построи вдовицата Ефросина. Майсторитѣ онемѣли отъ ужасъ, понеже знаѣли, че снощи надъ входа имало други думи. Владиката обяснилъ, че самъ Богъ трѣбва да е замѣнилъ надписа. Потърсили вдовицата и предъ кайзера била доведена една болна и бедна старика, която разправила следното: Когато лежала на леглото и гледала презъ прозореца съ каква мжка конетѣ влачили колата натоварени съ грамадни мраморни блокове, по стрѣмнитѣ и каменливъ пжтъ и какъ животнитѣ оросявали съ кръвта си пжтя, тогава тя помолила да измъкнатъ слама отъ сламеника ѝ и съ нея да постелятъ остритѣ камъни по пжтя. Кайзеръ Юстинианъ построилъ църквата за своя слава, но бедната състрадателна вдовица дала това, което можала; Богъ обаче видѣлъ, и тоя даръ му билъ поцененъ отъ златото и блѣсъка на Юстиниана.

СРЕЩА

Въ едно религиозно събрание, единъ мжжъ се изправилъ и разказалъ следната история: „Единъ хубавъ день азъ се отзовахъ въ Пенсилвания - Америка, каго скитникъ, безъ стотинка въ джоба си. Бѣхъ принуденъ да прося за да се нахраня и така преживѣхъ почти цѣла една година. Единъ день азъ бутнахъ

по рамото единъ господинъ и му казахъ: „Моля дайте ми нѣколко сента.“ Когато обаче се взрѣхъ въ лицето му, азъ познахъ стариятъ си баща. „Татко, не ме ли познавашъ!“ Обвивайки ржцетѣ си около мене, старецътъ извика: „О, азъ те намѣрихъ, азъ те намѣрихъ! Всичко което имамъ е твое.“ Приятели, помислете си само, че азъ скитникътъ стояхъ предъ собствениятъ си баща и го молѣхъ за нѣколко сента, а той цѣли осемнадесетъ години ме е търсилъ и е чакалъ да се върна при него и да ми даде всичко, което има. Знаешъ ли драги читателю, че твоятъ небесенъ Отецъ те търси и чака, за да даде миръ на душата ти?!

БРАТЯТА НА ГОЛИЯТА

Учителътъ въ едно недѣлно училище попиталъ децата, защо Давидъ взелъ петъ камъка, когато излѣзалъ срещу Голията. Едно момче, което било прилеженъ читателъ на библията отговорилъ; че Давидъ взелъ петъ камъка понеже Голиятъ ималъ още четирма братя, които можели да победятъ Давида, ако нѣмалъ камъни и за тѣхъ. За борба съ злото не е достатъчно само веднажъ да го отблъснемъ, веднажъ да бждемъ добри. Ние трѣбва добре да бждемъ запасени и винаги да сме на щрекъ.

Изтърваната пѣстърва

Една вечеръ презъ миналото лѣто азъ се разхождахъ по брѣга на рѣката и стигнахъ до единъ вждичаръ, който току що бѣ закачилъ една пѣстърва. Настана истинска битка между вждичара и пѣстървата и следъ малко той ми каза доста разтревоженъ: „Ще я изтърва. Не съмъ готовъ. Конецътъ ми е много слабъ.“ И той наистина я изтърва. Колко много хора сж спуснали вждици да хванатъ щастieto, успѣха, напредъка и колко много отъ тѣхъ го изпущатъ, понеже нѣматъ здрави душевни устои, за да го задържатъ. Колко много хора сж пропили времето и паритѣ си понеже сж нѣмали здравъ характеръ!

СМѢЛОСТЪ

Фридрихъ Велики особно ценѣлъ между генералитѣ си стариятъ Цитенъ. На единъ разпѣтъ петѣкъ той поканилъ Цитена на трапезата си, но стариятъ генералъ се извинилъ, понеже на тоя день той се причастявалъ. Дълго следъ това Цитенъ отново билъ поканенъ при императора. Презъ време на обѣда последниятъ попиталъ Цитена: „Е, Цитенъ хареса ли ти причастieto на разпѣтиятъ петѣкъ. Успѣ ли да смѣлишъ тѣлото и кръвта Христови?“ Цитенъ се изправилъ, поклонилъ се дълбоко и казалъ съ високъ гласъ: „Ваше Величество, Вие знаете че презъ време на война азъ не се страхувамъ отъ нищо. Когато е трѣбвало азъ съмъ излагалъ живота си за краля и родината. Такъвъ съмъ и днесъ. Ако заповѣдате готовъ съмъ да сложа предъ краката Ви, бѣлата си главата. Има обаче Единъ, който е по-силенъ отъ Васъ и отъ мене. Това е Спасителътъ на свѣта, който умрѣ и за Васъ. Не бихъ позволилъ никой да се докосне и да се подиграва съ моя Богъ. Въ Него азъ вѣрвамъ, на Него се надея, Той е моя утѣха въ животъ и смъртъ. Ако Вие подронвате тая вѣра, вие подронвате благоденствието на родината. Съмъ на разположение!“ Кралътъ билъ смаянъ отъ тая смѣлостъ, станалъ и подаль ржка, на изправениятъ предъ него Цитенъ и му казалъ: „Щастливецъ, уважавамъ дълбоко Вашата вѣра Цитенъ. Вѣрвайте твърдо. Никога вече не ще Ви обидя.“ И дълго следъ това двамата мже говорили между четири очи, като хора и като братя.

Да се познаваме единъ другъ

Пасторътъ въ една църква, говорилъ на тема: „Да ли ще се познаваме, когато сме на небето.“ Въ края на службата, единъ отъ слушателитѣ се обърналъ къмъ съседа си и му казалъ: „Посещавамъ тая църква вече шестъ месеца, но още никой не се е ржувалъ съ мене. Дали не ще е умѣстно да помолимъ пасторътъ да говори идната недѣля на тема: Какъ да се познаваме единъ другъ на земята.“?

Откжснатата роза

Иванъ, градинарътъ билъ много ядосанъ, когато една заранъ открилъ, че една отъ най-хубавитѣ му рози била откжсната. Той билъ добъръ християнинъ, но отъ какъ умрѣло малкото му момиченце, всичко, като че ли станало черно. Полека лека, той се уединилъ, не ходѣлъ на църква и всичкото си време прекарвалъ въ мрачни размисли. Загубата на най-хубавата му роза много го наскърбила. Господарътъ му го поздравилъ съ следнитѣ думи: „Иване, за кого отглеждашъ тия рози?“ „За васъ, господарю.“ „Мога ли да си откжсна която искамъ?“ „Разбира се, господарю.“ „И имашъ ли право да се оплаквашъ, ако избира най-хубавата?“ „Не, господарю.“ „Добре,“ казалъ господарътъ меко, „ти имаше една мила роза, ти я отглеждаше за Бога, но Той я поиска, имашъ ли право да се оплаквашъ Иване?“ Кротко и тихо градинарътъ се преклонилъ предъ Божиата воля. Върху надгробниятъ камъкъ на детето той издѣлбалъ думитѣ: „Кой откжсна тая роза? -- Господарътъ.“ И мирътъ настѣпилъ отново въ сърдцето му.

Много шумъ

Шумътъ отъ ниагарския водопадъ не е вече толкова силенъ, като е билъ преди нѣколко години. Не защото водата е намалѣла, но защото тя е каптирана за да кара турбини, които доставятъ електрическа свѣтлина и енергия за околнитѣ градове. Наистина, колко по-добъръ щеше да е свѣта, ако не правеше толкова много празенъ шумъ, а енергията му би била използвана за доброто на ближния. Тогава би свѣтнало въ много схлупени колиби и мрачни подземия, кждето гинатъ милиони човѣци.

Да съчувствуващъ и да помогнешъ на паднали хора е християнски дългъ, да не говоришъ лошо за тѣхъ е човѣшки дългъ, но да се надсмивашъ надъ тѣхъ е дяволска проява.

Смѣтката си е смѣтка

Учителѣтъ пита децата въ класѣтъ, кой е най-великиятъ човѣкъ въ историята, очаквайки да кажатъ -- Отецъ Паисий. Всички деца мълчатъ, най-сетне едно еврейче вдига ржка. „Добре, Йосифе, кой мислишъ, че бѣше най-великиятъ човѣкъ въ историята?“ „Отецъ Паисий.“ „Право“ казалъ учителѣтъ и далъ на Йосифа левѣтъ, който билъ обещанъ за най-правиятъ отговоръ. „Сега, кажи ми Йосифе, какъ ти който си еврейнъ и отъ еврейско потекло, казвашъ че най-великиятъ човѣкъ въ историята е Отецъ Паисий.“ „О“, казалъ Йосифъ „азъ знаѣхъ много добре, че Мойсей е най-великиятъ човѣкъ, но смѣтката си е смѣтка.“ Колко много християни има, които се съгласяватъ съ принципи и убеждения, само да придобиятъ нѣкоя свѣтовна награда, макаръ че дълбоко въ душата си ми, слятъ друго яче. Това не е нищо друго-освенъ предателство спрѣмо самиятъ себе си.

Нека свѣти вашата видѣлина

Чарлсъ Уеслей, отправяйки се къмъ нѣколко току що ржкоположени пастори, лицата на които били мрачни и много сериозни казалъ: „Когато отидете въ свѣта да проповѣдвате за небето, нека хората да видятъ небето отразено въ лицата ви; нека видятъ Божията слава да свѣти въ очитѣ ви и красотата му да трепти въ усмивката ви. Но когато говоритѣ за ада, достатъчно е да бждете естествени. Какво виждатъ хората въ твоятъ погледъ и усмивка, драги читателю?

ВСЕ ТОЙ

Единъ пастиръ посетилъ единъ свой приятелъ на село, когато разглеждалъ двора, направило му впечатление, че върху покрива имало вѣтропоказателъ на който били написани думитѣ: „Богъ е любовъ.“

„Искамъ да вѣрвамъ че ти не мислишъ какво Божията любовъ е про-

мѣнчива, както вѣтропоказателя!“, казалъ пастирѣтъ.

„Не, приятелю“, отговорилъ стариятъ селянинъ „но дали вѣгърѣтъ иде отъ студениятъ северъ или отъ топлиятъ югъ все сжщиятъ Богъ на любовта е, който го праща. Дали Той отнема или дава все пакъ е любовъ“.

НЕВЪЗМОЖНОТО

Разправяхъ на децата въ недѣлното училище притчата за бедния Лазаръ и богаташа. Описвахъ имъ мизерията въ която живѣлъ Лазаръ и разкоша и блѣсъка на богатиятъ. Следъ това имъ говорихъ за контраста, който се явилъ въ небето. За блаженството на Лазаря и за огненитѣ мъжки на богатиятъ. Попитахъ децата, кой отъ двамата желаятъ тѣ да бждатъ. Следъ една малка пауза, едно момченце стана и каза: „Моля, азъ бихъ обичалъ да бжда на земята богатиятъ, а на небето Лазаръ.“

Рецепта.

Между книжата на покойния ректоръ Румпернацъ въ Бохумъ — Германия била намерена следната бележка отъ студентскитѣ му години:

„Не върши нищо за което би се райкайвалъ въ часа на смъртъта.

Върши това, което би те зарадвало на смъртния одъръ.

Ако изпълнишъ това наставление, животъ ти ще е чистъ и смъртъта ще превърне въ блаженъ животъ.“

ВЪ ЕВАНГЕЛСКАТА ЦЪРКВА

Драгоманъ 4

има следнитѣ служби:

Недѣля 10 ч. сутр.

Богослужение съ проповѣдъ

11 часа — Недѣлно училище

8 ч. веч. Богослужение съ проповѣдъ

Четвъртъкъ 8 ч. веч.

Молитвено събрание

Входъ свободенъ.

Отгов. редакторъ: П-Ръ Г. Д. Сивриевъ
ул. „Ал. Василевъ“ 6.

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна.